

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כללו של דבר: כל שהוא משום אבל - רגל מפסיקו, וכל שהוא משום עסקי רבים - אין רגל מפסיקו.									■	‡		
קברו שלשה ימים בסוף הרגל - מונה שבעה אחר הרגל. ארבעה ימים הראשונים - רבים מתעסקין בו, שלשה ימים האחרונים - אין רבים מתעסקין בו, שכבר נתעסקו ברגל									■	‡	◇	
ורגל עולה לו.									■	‡	◇	
מאי לא אסיפא?										‡		
לא, ארישא.										!	◇	
רגל עולה לו למנין שלשים, כיצד? קברו בתחילת הרגל - מונה שבעה אחר הרגל, ומלאכתו נעשית על ידי אחרים, ועבדיו ושפחותיו עושין בצנעא בתוך ביתו, ואין רבים מתעסקין בו, שכבר נתעסקו בו ברגל, ורגל עולה לו	איתיביה:									■	‡	◇
תויבתא.										■	◇	
אפילו קברו ברגל.	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:										!	◇
אפילו קברו ברגל.	וכן אורי ליה רבי אלעזר לרבי פדת בריה:									■		
קיים כפיית המטה שלשה ימים קודם הרגל - אינו צריך לכפותה אחר הרגל, דברי רבי אליעזר.	תנו רבנן: [רבי אליעזר]									■	◇	
אפילו יום אחד, ואפילו שעה אחת.	חכמים:									■	◇	
הן הן דברי בית שמאי, הן הן דברי בית הלל.	רבי אלעזר ברבי שמעון:									■	◇	
שלשה ימים	שבית שמאי אומרים:									■	◇	
אפילו יום אחד.	ובית הלל אומרים:									■	◇	
אפילו יום אחד, אפילו שעה אחת.	רב הונא אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן, ואמרי לה אמר להו רבי יוחנן לרבי חייא בר אבא ולרב הונא:									■	◇	
הלכה כתנא דידן, דאמר שלשה.	רבא:									■	◇	
רבינא איקלע לסורא דפרת, אמר ליה רב חביבא לרבינא: הלכתא מאי?										^		
אפילו יום אחד, ואפילו שעה אחת.	אמר ליה: [רבינא]									!	◇	
יתיב רבי חייא בר אבא ורבי אמי ורבי יצחק נפחא אקילעא דרבי יצחק בן אלעזר, נפק מילתא מבינייהו: מנין לאבילות שבעה? - דכתיב (עמוס ה) והפכתי חגיכם לאבל מה חג שבעה - אף אבילות שבעה.	[רבי חייא בר אבא ורבי אמי ורבי יצחק נפחא]									■	◇	
ואימא עצרת, דחד יומא										‡		
ההוא מיבעי ליה לכדריש לקיש										!		
מנין לשמועה רחוקה שאינה נוהגת אלא יום אחד - דכתיב והפכתי חגיכם לאבל, ואשכחן עצרת דאיקרי חד יומא חג.	דאמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה:									■	!	◇
שמועה קרובה נוהגת שבעה ושלישים, שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד.	תנו רבנן:									■	◇	
איזו היא קרובה ואיזו היא רחוקה?										^		
קרובה - בתוך שלשים, רחוקה - לאחר שלשים, דברי רבי עקיבא.	[רבי עקיבא]									■	!	◇
אחת שמועה קרובה ואחת שמועה רחוקה - נוהגת שבעה ושלישים.	חכמים:									■	!	◇
כל מקום שאתה מוצא יחיד מקיל ורבים מחמירין - הלכה כרבים, חוץ מזו, שאף על פי שרבי עקיבא מקיל וחמרים מחמירין - הלכה כרבי עקיבא.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:									■	◇	
הלכה כדברי המקיל באבל.	דאמר שמואל:									■	◇	
רב חנינא אתיא ליה שמועה דאבוה מבי חוזאי, אתא לקמיה דרב חסדא.	[רב חנינא]										O	

מירא-statement ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- ◊ central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- < insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מירא-statement ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- ◊ central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- < insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:
--	--

		Talmud Navigator									
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר										
שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד.	אמר ליה: [רב חסדא]									■	
רב נתן בר אמי ליה שמועה דאימיה מבי חזאי, אתא לקמיה דרבא.	[רב נתן בר אמי]									○	
הרי אמרו: שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד בלבד.	אמר ליה: [רבא]									■	
במה דברים אמורים - בחמשה מתי מצוה, אבל על אביו ועל אמו - שבעה ושלישים	איתיביה:									◊	ז
יחידאה היא, ולא סבירא לן כוותיה.	אמר ליה: [רבא]									!	◊
מעשה ומת אביו של רבי צדוק בניגוק, והודיעוהו לאחר שלש שנים, ובא ושאל את אלישע בן אבויה וזקנים שעמו	דתניא:									○	!
נהוג שבעה ושלישים.	ואמרו: [אלישע בן אבויה וזקנים שעמו]									■	!
וכשמת בנו של רבי אחייה בגולה ישב עליו שבעה ושלישים.										○	◊
איני?										ז	
והא רב, בר אחוה דרבי חייא, דהוא בר אחתיה דרבי חייא. כי סליק להתם, אמר ליה: אבא קיים? אמר ליה: אימא קיימת? אמר ליה: אימא קיימת? - אמר ליה: אבא קיים? אמר ליה לשמעיה: חלוץ לי מנעלי, שמע מינה תלת: שמע מינה: אבל אסור בנעילת הסנדל, ושמע מינה: שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד, ושמע מינה: מקצת היום ככולו?										○	ז
רבי חייא - לחוד, רבי אחייה - לחוד.										!	◊
שמע שמועה קרובה ברגל, ולמוצאי הרגל נעשית רחוקה - עולה לו, ואינו נוהג אלא יום אחד.	רבי יוסי בר אבין:									■	◊
שמע שמועה קרובה בשבת, ולמוצאי שבת נעשית רחוקה - אינו נוהג אלא יום אחד.	תני רבי אדא דמן קסרי קמיה דרבי יוחנן:									■	◊
קורע או אינו קורע?										^	
אינו קורע.	רבי מני:									◊	!
קורע.	רבי חנינא:									◊	!
בשלמא לדידי, דאמינא אינו קורע, היינו דלא איכא אבילות שבעה. אלא לדידך דאמרת קורע, קריעה בלא שבעה מי איכא?	רבי מני לרבי חנינא:									ז	◊
ולא?										ז	
מי שאין לו חלוק לקרוע, וגזמין לו בתוך שבעה - קורע, לאחר שבעה - אינו קורע.	והתניא איסי אבוב דרבי זירא, ואמרי לה אחוה דרבי זירא קמיה דרבי זירא:									■	ז
במה דברים אמורים - בחמשה מתי מצוה, אבל על אביו ועל אמו - קורע והולך	עני רבי זירא בתריה:									■	ז
כי תניא ההיא - לכבוד אביו ואמו.										!	◊
כל האמור בפרשת כהנים, שכהן מיטמא להן - אבל מתאבל עליהן, ואלו הן: אשתו, אביו, ואמו, אחיו, ואחותו, בנו, ובתו. הוסיפו עליהן אחיו ואחותו הבתולה מאמו, ואחותו נשואה בין מאביו בין מאמו.	תנו רבנן: [ת"ק]									■	◊
וכשם שמתאבל עליהם - כך מתאבל על שניים שלהם, דברי רבי עקיבא.	[רבי עקיבא]									■	◊
אינו מתאבל אלא על בן בנו ועל אבי אביו.	רבי שמעון בן אלעזר:									■	◊
כל שמתאבל עליו - מתאבל עמו.	חכמים:									■	◊
חכמים היינו תנא קמא										ז	
איכא בינייהו עמו בבית.										!	◊
כי הא דאמר ליה רב באפה - נהוג אבילותא, בלא אפה - לא תינהוג אבילותא.	כי הא דאמר ליה רב לחייה בריה, וכן אמר ליה רב הונא לרבה בריה:									■	!
מר עוקבא שכיב ליה בר חמוה, סבר למיתב עליה שבעה ושלישים. על רב הונא לגביה, אשכחיה.	[מר עוקבא]									○	

disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ■ ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
צודנייתא בעית למיכל? לא אמרו לכבוד אשתו אלא חמיו וחמותו.	אמר ליה: [רב הונא]										■	◊	כ:
מי שמת חמיו או חמותו - אינו רשאי לכופף את אשתו להיות כוחלת ולהיות פוקסת. אלא כופה מטתו, ונוהג עמה אבילות. וכן היא שמת חמיה או חמותה - אינה רשאה להיות כוחלת ולהיות פוקסת, אלא כופה מטתה ונוהגת עמו אבילות.	דתניא:										■	◊	כ:
אף על פי שאמרו אינו רשאי לכופף את אשתו להיות כוחלת ולהיות פוקסת, באמת אמרו: מוזגת לו את הכוס, ומצעת לו מטה, ומרחצת לו פניו ידיו ורגליו.	ותניא אידך:										■	◊	כ:
קשיין אהדדי:											?		כ:
אלא לאו שמע מינה: כאן - בחמיו וחמותו, כאן - בשאר קרובים, שמע מינה.											■	◊	כ:
לא אמרו לכבוד אשתו - אלא חמיו וחמותו בלבד.	תניא נמי הכי:										■		כ:
אמימר שכבי ליה בר בריה, קרע עילויה. אתא בריה - קרע באפיה, אידכר דמיושב קרע - קם קרע מעומד.	[אמימר]											○	כ:
קריעה דמעומד מנלך? - דכתיב (איוב א') ויקם איוב ויקרע את מעלו.	רב אשי לאמימר:										■	◊	כ: